

ΠΕΡΙ ΑΔΕΙΩΝ ΤΗΣ ΚΥΝΗΓΕΣΙΑΣ

Ἡ ἐπιδημικὴ τῶν ἐντόμων ἀνάπτυξις, κατὰ τὴν γνώμην σοφωτάτων ἀνδρῶν, ἐθεωρήθη ὡς διατάραξις τοῦ ἰσοζυγίου τὸ ὁποῖον ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς ἔθετο ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ σχέσει τῶν ὀργανικῶν ὄντων ὅπου ἡ μεταξὺ τῶν ἰσορροπία βαίνει ὀμαλῶς, ἐκεῖ τὰ πάντα βαίνουσι κατὰ φύσιν. Διὰ τὴν ἐννοηθῆ δὲ σαφέστερον ἀναφέρω ἐν παραδείγματι.

Πρὸ τιμῶν χρόνων ἐγένετο μεγάλη ἀφορία τῆς ἀρματικῆς βασιλῆως ἐν Φερναμπούκῳ τῆς Βραζιλίας, ἡ δὲ τιμὴ τῆς βανίλλης, τῆς ὁποίας ἡ Εὐρώπη ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην, κατήτησεν ὑπέρογκος· διατί δὲ τοῦτο; διότι τὸ ἔντομον τὸ εὐρίσκον τροφήν ἐντὸς τῶν ἀνθέων τῆς βανίλλης, καὶ διευκολύνον διὰ τῶν κινήσεων τῶν πτερῶν του τὴν γονιμοποίησιν αὐτῶν, ἐξ ἧς πηγάζει καὶ ἡ καρποφορία, κατεστρέφετο ἐκ τινος εἴδους πτηνῶν τὰ ὁποῖα παραδόξως, ἕνεκα ἄλλης τινὸς ἀγνώστου φυσικῆς ἀνωμαλίας, ἐπληθύνθησαν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος. Τί δὲ ἔκαμον οἱ Βραζιλιανοὶ καὶ οἱ τοῦ Φερναμπούκου κάτοικοι; ὠπλίσθησαν πάντες καὶ ἐξολόθρευσαν τὰ πτηνὰ ἐκεῖνα. Τοῦτο εἶναι ἱστορικὸν γεγονός· ἃς τὸ ἐφαρμόσωμεν ἤδη ἀντιστρόφως εἰς ἡμᾶς. Πλησμονὴ βλαπτικῶν ἐντόμων, ὅπως ἀλλαχοῦ, ζῆ καὶ θέλει ζῆσει, οὐχὶ μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀλλ' ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ· διὰ τὴν ἀνάγκην ταῦτα ἄλλη πληγὴ τοῦ Φαραῶ, καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην αὐτῶν ἄλλη πλάσις, ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς ἔπλασε πτηνὰ ἅτινα τρεφόμενα δι' αὐτῶν φέρουσι τὴν ἰσορροπίαν. Διὰ τὴν ἰσορροπίαν δὲ ταῦτα καὶ οἱ μετὰ Θεὸν σοφοὶ νομοθετοῦσι τῆς γῆς, ἐρωτήσαντες τοὺς εἰδικοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα σοφοὺς, ὥρισαν τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν δύναται τις νὰ φονεύῃ τὰ πτηνὰ διὰ τὴν ἀνάγκην ἢ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ ἐθέσπισαν νόμον σύμφωνον πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους· οὐδεὶς κατ' αὐτὸν τὸν νόμον ἐξέρχεται εἰς θήραν πτηνῶν εἰμὴ καθ' ὥρισμένην τοῦ χρόνου ἐποχὴν,¹ οὐδὲν ἀμύστακον παιδάριον δύναται νὰ φέρῃ ὄπλα φονεῦον ἐξ ἀπροσεξίας αὐτὸ ἐκυτὴ ἀντὶ πτηνοῦ. Τί δὲ γίνεται ἐν ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι; Πᾶς τις ἐν ὁποιαδήποτε ὥρᾳ τοῦ ἔτους θελήσῃ, ἀνευ ὀπλοφορίας! ὁποιασδήποτε ἡλικίας καὶ ἀν ἦναι, ἐξέρχεται εἰς ἀγραν! Καὶ τί συνέβη ἐκ τούτου; ἡ ἐρήμωσις τῆς χώρας μας ἀπὸ πτηνῶν, διότι, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ πολυτοκοὶ πυργῆται ἐξέλιπον!

1. Πραγματεθόντες ἄλλοτε περὶ τοῦ ἐπιδημικῆς ἐκσκήφαντος σκώληκος εἰς τὰ ἀμπέλους καὶ σταφιδάμπελους, ἐθεωρήσαμεν ὡς μίαν τῶν αἰτιῶν τοῦ βλαπτικοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐντόμων τὴν ἔλλειψιν τῶν πτηνῶν ἅτινα τρέφονται δι' αὐτῶν.

2. Ἐν Γερμανίᾳ καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιτετραμμένην ἐποχὴν τῆς κυνηγίας ὀρίζονται καὶ τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ φονεύσῃ. Σ. τ. Δ.

Πολλὰς δὲ ἑκατοντάδας ἐντόμων ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς κατὰστασιν καρπῶν θέλει διὰ τὴν ζῆσιν ἐν ζευγῶν πυργιτῶν, χελιδῶν, μελισσοφυγῶν, ἀηδῶν, κοσσύφων καὶ ἄλλων διαφόρων πτηνῶν. Ποῖα δὲ ἡ συνέπεια τούτου; ὁ μέγας καὶ καταστροφικώτατος πληθυσμὸς τῶν ἐντόμων. Εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον δὲν ἔμειναν εἰμὴ μόνον τὰ διαβατικὰ πτηνὰ, καὶ ταῦτα ὀλίγιστα, τὰ ὁποῖα ἀναφαίνονται κατ' ἔτος διότι, εὐτυχῶς, δὲν διαβαίνουσιν ἐκ τῆς ἰδικῆς μας μόνον φιλελευθέρου χώρας! Οἱ ποιμένες ἀφ' ἐνὸς καίουσιν τὰ δάση μας δι' ὀλίγον χόρτον, ἑκατὸν δὲ χιλιάδες κυνηγετικῶν ὄπλων τοῦλάχιστον, βροντοβολοῦσι καθ' ἅπασαν τὴν χώραν μας· καὶ θέλετε νὰ μὴ γίνωσι σκωληκὸβρωτοὶ αἱ σταφίδες μας; θέλομεν βραδύνει, βεβαίως, ἀκόμη ἔως ὅτου φθάσωμεν εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τοῦ πολιτισμοῦ ὅστις ἐν Γερμανίᾳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, οὐχὶ μόνον δὲν καταστρέφει τὰ εὐεργετικὰ διὰ τὴν γεωργίαν πτηνὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ προστατεύει, τὰ τρέφει, τὰ πολλαπλασιάζει ἐντὸς τῶν ἰδιοκτητῶν γαιῶν. Ἄς ἔμβῃ λοιπὸν εἰς πλήρη ἐνέργειαν ὁ περὶ κυνηγίας νόμος, ἃς μὴ φονεύεται ἡ πέρδιξ ἀφίνουσα νὰ φοφήσωσιν ἐξ ἀσιτίας οἱ νεοσσοὶ τῆς, ἃς κυνηγῶσι, φορολογούμενοι ἀδρῶς, οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος κυνηγοὶ, καὶ οἱ ὑποροὶ, οἱ θέλοντες νὰ διασκεδάσωσιν· οὐχὶ δὲ πᾶς ὁ βουλομένος, οὐχὶ ὁ φονεὺν τοῦ γύπας τοῦ κατατρώγοντας τὰ πτωμάτα, οὐχὶ οἱ πυροβολοῦντες τὰς ἀηδῶνας πέρδιξ τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων, οὐχὶ οἱ καταστρέφοντες τὰ ἀθῶα πτηνὰ τὰ τρώγοντα τοὺς σκώληκας τῶν σταφιδάμπελων μας.

Ἐπικαλοῦμεθα τὴν τήρησιν τῶν κειμένων νόμων κατὰ τῶν ἀνευ ἀδείας ὀπλοφορούντων, ἧτις ἔχει διπλοῦν τὸν σκοπὸν, 1) τῆς τάξεως, καὶ 2) τῆς εἰσπράξεως δικαιωμάτων ὑπὲρ τοῦ δημοσίου ταμείου.

Κατὰ τὸ Journal d'agriculture pratique, ἐν Γαλλίᾳ ἐχορηγήθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1869 328,886 ἀδειαι κυνηγίας, δι' ἑκάστην τῶν ὁποίων ἐπλήρωσαν οἱ λαβόντες οὐχὶ 3 ἑλληνικὰς δραχμάς, ἀλλὰ 25 φράγκα, τουτέστι τὸ δεκαπλοῦν σχεδόν. Ἐν Γαλλίᾳ εἰσπράττονται ἐτησίως ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοιούτων ἀδειῶν ὑπὲρ τὰ 8 ἑκατομμύρια φράγκα!¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Εἶναι τόρα τόσοσ καιρὸς ὅπου συζῶσιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἐγνωρίσθησαν. Ἀμφότεροὶ ἔχουσι περὶ ἀλλήλων ἐσφαλμένους ἢ ἀορίστους καὶ λίαν συγκεχυμένους ἰδέας. Οὕτως, ἐν παραδείγματι, εἶνε τόρα

1. Ἐστῆ, ἐκ τῶν Γεωπονικῶν τοῦ κ. Θ. Ὁρραίνου.

5,000 χρόνια, όπου αἱ γυναῖκες ἔχουν πείσει τοὺς ἄνδρας ὅτι εἶνε τὸ ἀσθενὲς φύλον, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἶνε ἀκατάβλητοι καὶ θὰ ἦσαν ἀθάνατοι, ἐὰν δὲν ἐβαρύνοντο τὴν ζωὴν, ἀφοῦ παρέλθῃ ἡ νεότης. (Ἄλφονσος Κάρρ).

* * Ὁ ὕγινης τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἀνθρώπου, ὅσον χαμηλά καὶ ἂν πέσῃ, ἔχει πάντοτε δέκα πιστοὺς φίλους διὰ τὸν ἀνεγείρωσιν· οἱ φίλοι οὗτοι εἶνε οἱ δέκα δάκτυλοί του.

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΟΥ

Κούφια πέφτουν τουφέκι' ἀπ' ἀνάρια
Καὶ 'ς τοῦ Σίρτη ταῖς βράχαις βοῖζουν.
Μαζευμένα εἶν' ἐκεῖ παλληκάρια,
Ποῦ τὰ πεῦκα βογκᾶνε καὶ τρίζουν.

Ἄπὸ ξένα λημέρι' ἀνταμόνουν
Ἐρμοκλήσι θλόγγαντο βράχης,
Ἐν ἑνα μνημα βασιόκλαρα στρώονταν,
Κι' ἀνδριάς λένε τραγοῦδια καὶ μάχης.

Χύθη ὁ ἥλιος· ἡ πάχνη διαλυέται,
Ἡ αὐτὴ σὰν τὴν νεότητ' ἡλεῖται.
Σὰν πουλιὸς ἔσυρμαδ' ἀρुकέται
Εἰς τὰ φύλλα τ' ἀέρι ἂν περνᾷ.

Σὲ δροσιάς φιλαῖς στάλαις σκορπιώνταν
Με' ἀντιλιάδα σὲ μύριας· ἀγνάντια
Ἄν ἡ γλῶσσά σὲ φύσημα εἰσειόνταν,
Λεῖς καὶ χίλια νὰ ἐτρέμαν διαμάντια.

Εἰνοιαστὰ τὰ κλεφτόπλα πηδᾶνε,
Τὸ λιθάρι ἄλλοι ρίχνουν σιμὰ τους,
Ἐν τ' ἀργυρᾶ τους τσαπράζια βροντᾶνε
Τὰ χρυσὰ κρεμαστὰ χαίμαλιά τους.

Ῥουσαλιὸς ἐξημέρωνε ἄμερα,
Ποῦ 'ς τὸν κάτ' ἡ ψυχᾶς κόσμο κλειένται·
Μὴ 'ς τοῦ Γεώργου τὸν τάφο μῆτέρα
Δὲν στενάζει, τραγοῦδι' ἀρुकένται.

Σταυραδέλφια 'ς τὸ χρόνο περνᾶνε,
Ὅταν χλιαίνει τὸ χιόνι καὶ λιώνει·
Τ' ἄρματα τους σὲ πεῦκο κρεμᾶνε,
Ποῦ τὸν ἔρημο τάφο τ' ἰσιώνει.

Δὲν τὸν κλαῖν, τραγοῦδᾶνε τὴ μάχη
Ποῦ σκοτώθη, καὶ ρίχνουν λουλουδία·
Μόνῃ ὁ κλέφτης τιμὴ θέλει νάχη
Σὰν χαθῆ νὰ τοῦ βγάλουν τραγοῦδια.

Ἐκεῖ ἀκοῦς τὸ τουφέκι νὰ πέφτῃ,
Νὰ βογκοῦν βεματιαῖς 'ς τὴ βόθ' του·
Τέτοια δίνουν τιμὴ 'ς κάθε κλέφτη,
Τί ἀπὸ μί' ἄνοιξ' ἀρχίζει ἡ ζωὴ του.

Ἐγαμόγερε ὁ ἥλιος τὸ βράδυ·
Τὰ πουλιὰ εἰς τὴν ἔρημο σγοῦσαν,
Μεῖς φλογέρας βοσκῶς 'ς τὸ λειβάδι
Τὰ λαλήματ' ἀκόμ' ἀντηγοῦσαν.

Τὰ κλεφτόπλα τριγύρω καθίζουν,
Γιὰ τὸ Γεώργου νὰ λέν ἀρчинᾶνε,
Μὰ τὰ μάτια τοῦ Λάμπρου θακρῶζουν,
Βουρκωμένα 'ς τὸ μνημα γυρνᾶνε.

Ἄπιστιὰ τὸν σκοτώσαν! τοὺς λέει·
Ἄς τὸ δεξιὸ μ' ἐφρονεύθῃ τὸ πλάι!
— Ἄμπρο, πές μας! τὸν λέν, κι' αὐτὸς κλαίει,
Καὶ μὲ πόνου ψυχῆς ἀρчинᾶει·

«Τοῦ Μαγιοῦ γλυκοῦραζε ἡ πούλια,
Μελιγρὸ τὸ φεγγάρι φαίνόταν·
Πουρπουλίζαν 'ς τὰ φύλλα ἀγριοπούλια,
Καὶ 'ς τοῖς κάμπους ἡ πάχ' ἀπλονόταν.

Μ' ἕνα ὄνειρο ὁ Γεώργος ἔμπναι,
Συμφορὰ σὰν νὰ γινώσκῃ ὁ νοῦς του·
Ἐννοιαῖς μύριας τὸ νοῦ του σκορπᾶει,
Μὰ κρυμμένους κρατεῖ τοὺς σκοποῦς του.

Ἄν παιδιὰ, τὸ σφακτὸ πρὶν νὰ σφάζουν,
Πῶς τὸ μαῦρο τὸ Χάρο γνωρίζει,
Καὶ τὴν ὥρα μαχαίρι ποῦ δράζουν,
Δὲν πηγαίνει, νοιασμένο μουγκρίζει.

Ἔτσι ὁ νοῦς του νοιασμένος γυρνοῦσε,
Κι' ἂν τὸν εἶγῃ ἡ ἀνδρία γιὰ 'παῖνια,
Τώρα φύλλο τ' ἀέρι ἂν κινῶσε,
Ἐν τ' ἄρματά του γυρνοῦσε τὴν ἔννοια.

Νὰ 'ς τὴ βίγλα ἕνας γέρος καὶ φθάνει,
Μὲ τὸ Γεώργου ζητεῖ νὰ μιλήσῃ·
Ἡ δὲ ἡ Χάϊδο, τοῦ λέει, νὰ λευκάνῃ,
Καὶ μὴνᾶει ν' ἀνταμῶστε 'ς τὴν βρῦσι.»

Ψαχτὰ 'μάτι 'ς ἐκεῖνον καρφώνει·
«Ποῦ τὴν εἶδες τὴν Χάϊδο;» ρωτᾷει·
— «Τὸ νυχτόσκαρο, μὲ ἦρσε 'ς τ' ἀλώνι,
Ἐν τὸ νερὸ ποῦ περνοῦσε νὰ πάη.

Ἢ γιὰ τὸν κόπο μαντύλι μου νέθει,
Ἢ ἀπὸ λάδι τὴν ἔχω παιδί μου·
Ἢ καὶ σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὴ μοῦ ἐμπιστεύθη,
Ἢ εἶπε ἀκριμάτη νὰ ἦνε ἡ ψυχὴ μου!»

Προῦ θυθῆ τ' αὐγινὸ ἀκόμ' ἀστέρη,
Προῦ τὰ λάφια νὰ βγοῦν νὰ βοσκῆσουν,
Ῥοβολᾶμε· κ' ἐμπρός σὲ καρτέρι
Τὰ σκυλιὰ μᾶς φυλᾶν νὰ χτυπήσουν!

Ἐν τὸ πετρόρρεμ' ἀπ' ἔξω, θυμοῦμαι,
Ποῦ τὸν τόπο πλατάνια τὸν κρύφτουν,
Ποδοβόλημα, λάφισμ' ἀκούμε,
Δὲν τ' ἀκούσαμ' ἀκόμη... καὶ ρίχνουν.

Φωτιά ἐμεῖς, φωτιά ἐκεῖνοι, καὶ ἐρρίχτη·
«Τὸ σπαθὶ σου, μοῦ λέει, κ' ἐμπρός ἔλα!»
Κι' ὁ καπνὸς τῆς μαρτυρίας τὸν κρύφτει
Μ' ἀναφτῆ 'ς τὴ φωτιά φουστανέλλα.

Δύο κάτω νεκροὺς δρασκελαίει,
Κ' οἱ λοιποὶ 'ς τὴ φευγάλα γλυτόνουν·
Μὰ δυὸ βόλια 'ς τὴ στήθη ἀρुकάει,
Ἢ ἀρчинᾶν 'ς τὴν καρδιά νὰ κρυόουν.

Τῆς πληγαῖς μὲ μαντύλι τοῦ δένου,
Μὴ ἡ πληγαῖς τοῦ τοῦ αἵμα του χύνουν
«Λάμπρο! μοῦ εἶπε, καυμένε, πεθαίνω!
Ἄ! τὰ βόλια 'ς τὸν Χάρο μὲ δίνουν!

Ἢ ἄρματα μου σὺ, Λάμπρο μου, νάχη;
Ἢ πῆς τῆς Χάϊδο, ἡ δόλια μὴν κλάψῃ·
Ἢ τὸ ἔρμοκλήσι ἄς ἔρθῃ τῆς βράχης,
Ἢ δεῖξ' τὸ μνημα, κερί νὰ μ' ἀνάψῃ.

«Τὴν καυμένη!... δὲν μ' ἄφησε ἡ μοῖρα»...
Τοῦτο πρόφθασε κ' εἶπε, καὶ σβύνει.
Βαρὸ τότε κουφάρη τὸν πῆρα
Καὶ τὸν θάψαμε»...

Παῖς ὁ Λάμπρος, κ' εὐθύς σηκωθήκαν,
Τὰ τουφέκια 'ς τὸ μνημα ἐτινάξαν·
Τὸ φιλὶ χωρισμοῦ φιληθήκαν
Κι' ἀπ' ἐκεῖ 'ς τὰ βουνὰ τους πετάξαν.¹